

Arrest

nr. 231 127 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 maart 2009 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 14 augustus 2017.

1.2. Op 5 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een rooms-katholieke christen, afkomstig uit Josephabad, Khushab district in de provincie Punjab. U woonde er met uw gezin tot 2006, wanneer u naar Youhanabad, Lahore vertrok voor een religieuze opleiding bij de Broeders van Liefde. In augustus 2009 verliet u Pakistan om een bijkomende opleiding in België te volgen bij de Broeders van Liefde. U keerde vanuit België drie keer op legale wijze terug naar Pakistan om uw familie te bezoeken, in december 2011, in november 2012 en in juli 2013, telkens voor enkele weken. Bij uw laatste terugkeer naar Pakistan ondervond u echter problemen. Op 11 augustus 2013 werd u aangevallen door enkele moslims wanneer u in een kerk van de methodisten in Youhanabad een preek aan het geven was. U verloor het bewustzijn en werd overgebracht naar uw huis. Daar werd u evenwel bedreigd, waarna u gedurende ongeveer een week onderdook bij uw zus in Hafizabad. U vernam er enkele dagen later dat er ook een fatwa tegen u werd uitgevaardigd en het incident in de krant werd vermeld. U dook daarop en nadien nog enkele weken bij uw oom in Hasilpur. Op 15 september 2013 verliet u Pakistan voor het laatst, opnieuw op legale wijze. U vloog met uw eigen paspoort terug naar België en vatte hier een nieuwe opleiding aan bij de Broeders van Liefde. U kon op basis daarvan uw verblijf in België verlengen tot 2015. U had in 2012 in België een vrouw ontmoet met wie u een relatie begon. U diende op 7 april 2014 een aanvraag tot wettelijk samenwonen in bij de stad Brugge, dewelke op 4 september 2014 werd geweigerd. Op 14 augustus 2017 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart; twee intussen vervallen paspoorten; een brief van het hoofd van de Methodistenkerk van Khushab; een Belgisch attest samenstelling gezin; een overzicht gemaakt door uw voogd; kopie van uw geboorteakte en de vertaling ervan; kopie van uw doopselbewijs; kopie van uw professiebewijzen; kopie van uw studiebewijzen; kopie van uw visum en de afgestempelde pagina's uit uw paspoort; kopie van uw Belgische verblijfstitel, kaart van de Lijn en uw oranjekaart; twee brieven van de Saint-Joseph's Catholic Church te Khushab; kopie van een brief van de Pakistan Minorities Alliance, kopie van een krantenartikel, kopie van een fatwa en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de **“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan”** van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat christenen “may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Dit blijkt overigens ook uit de vaststelling dat u tot drie keer toe vanuit België terugkeerde naar Pakistan en u bij de twee eerste familiebezoeken geen problemen ondervond. Aan de persoonlijke problemen die u beweert ervaren te hebben bij uw derde terugkeer, kan zoals hieronder uiteengezet geen geloof worden gehecht.

Er dient na uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

*Vooreerst dient opgemerkt dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen al in ernstige mate ondermijnd wordt door de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde immers al in augustus 2009 in België aangekomen te zijn. Op basis van uw studies hier beschikte u echter over een wettige verblijfstitel, dewelke telkens verlengd werd, en dat tot 7 oktober 2015. Hoewel u aangaf bij uw laatste terugkeer naar Pakistan in 2013 dermate ernstige problemen te hebben ondervonden dat u voor uw leven diende te vrezen bij eventuele terugkeer, zou u hier zelfs na het vervallen van uw verblijfskaart nog bijna twee jaar verbleven hebben zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw uitleg, dat u pas einde 2016 informatie kreeg over de asielprocedure (zie CGVS1, p.7; zie CGVS2, p.11), is gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen uiteraard niet afdoende. Vooreerst is dat op zich al weinig aannemelijk, gezien u in België omringd werd door mensen die op de hoogte bleken van zowel de algemene als uw persoonlijke situatie in Pakistan, en uw verblijf tevoren steeds succesvol verlengd hadden. Bovendien had u in België ook al via een ander kanaal, met name een aanvraag tot wettelijk samenwonen, (vergeefs) getracht had uw verblijf te verlengen. Hoe dan ook, u was naar eigen zeggen vanaf einde 2016 wel degelijk op de hoogte van de asielprocedure, maar wachtte ook dan nog ruim een half jaar met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Uw uitleg, dat u dacht dat uw problemen zich zouden oplossen als u zou wachten (zie CGVS1, p.7), raakt gezien de ernst van de door u ingeroepen problemen kant noch wal. Wat er ook van zij, **deze vaststelling ondermijnt op zeer ernstige wijze uw nood aan bescherming.** Een dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier zolang mee wachtte wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming.*

*Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnd wordt door de **weinig aannemelijke en uiteenlopende verklaringen** die u erover aflegde.*

Zo is het op zich al uiterst bevreemdend dat u, als rooms-katholiek die naar eigen zeggen behalve in uw eigen parochie enkel ging prediken in het district van uw herkomst, plots zou gaan prediken in de kerk van methodisten. U verklaarde dat uw schoonbroer, die pastoor zou zijn bij het Leger des Heils, goede banden met hen heeft en zij u uitgenodigd hebben (zie CGVS1, p.9). Hoewel niet volstrekt onmogelijk, is het op zijn minst erg bevreemdend, zeker gezien u dit nooit eerder zou hebben gedaan. Bovendien had u op de vragenlijst van het CGVS opmerkelijk genoeg nog laten optekenen dat u toen ging prediken bij geloofsgenoten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), terwijl u zich er nochtans duidelijk bewust van was dat het om een andere stroming binnen het christendom dan de uwe gaat (zie CGVS1, p.9).

*Dat u zich dan **bovendien** tijdens die preek op zijn zachtst gezegd wat kritisch zou uitlaten over de islam, de jihad, de blasfemiewetten in Pakistan en aanvallen van moslims op christenen (zie CGVS1, pp.10-11), maakt de hele setting nog minder aannemelijk. **Temeer** daar u daar tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS nog aan zou toevoegen dat uw boodschap via luidsprekers ook buiten de kerk weergalmde, 'zodat de mensen buiten dat allemaal goed konden horen' en dat nota bene in een moslim wijk (zie CGVS1, p.13). U gaf aan dat u dacht niets verkeerd gezegd te hebben, niets tegen de islam (zie CGVS1, p.18; zie CGVS2, p.5). U was zich er nochtans duidelijk van bewust dat dergelijke commentaar op dat moment gevoelig lag en er in die periode veel blasfemiezaken waren (zie CGVS2, p.5). U zou bovendien in uw bewuste preek zelf verwezen hebben naar een incident slechts enkele maanden tevoren, waarbij een christen voor minder vermoord werd en een deel van de huizen van zijn gemeenschap in brand werden gestoken (zie CGVS1, p.10). Gevraagd hoe die jongen over wie u het in uw preek had gehad dan wel heette, moest u overigens opmerkelijk genoeg het antwoord schuldig blijven (zie CGVS2, p.5). Hoe dan ook, dat u zelfs dan ook dergelijke commentaar op de islam, op de jihad, op de taliban en op aanslagen van moslims op christenen zou hebben geuit, komt bijzonder weinig aannemelijk over. **Frappanter nog**, u voegde daar nadien zelfs nog aan toe dat u er wel degelijk zou hebben verteld dat 'moslims verkeerd bezig zijn, zij blijven mensen vermoorden in naam van jihad, wat verkeerd is' en dat moslims niet vergeven (zie CGVS2, p.5). Allemaal allerminst aannemelijk gezien*

de context. Dat u, gevraagd naar gelijkaardige aanvallen op de kerk van de methodisten, antwoordde dat u daar niet van wist, en vooral, er nog aan zou toevoegen dat u niet weet of ze iets tegen de islam of moslims hadden gezegd (zie CGVS1, p.18), spreekt boekdelen.

Voorts bleken uw **verklaringen over het incident en het vervolg ervan op verschillende punten inconsistent**, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. **Zo** legde u uiteenlopende verklaringen af over het feit of er **al dan niet andere slachtoffers** bij het incident te betreuren waren. Bij uw eerste onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u niet wist of er andere gewonden bij het incident waren gevallen. U zou immers zelf bewusteloos geweest zijn en er nadien van niemand anders iets over gehoord hebben en er opmerkelijk genoeg zelf ook niet naar geïnformeerd hebben (zie CGVS1, p.18). Opmerkelijk, temeer gezien u van uw vrienden wel zou hebben vernomen dat de aanvallers veel hadden vernield in de kerk (zie CGVS1, p.14). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u dan plots aan dat er wel degelijk nog andere gewonden vielen, 'maar niet zoveel', zo voegde u nog toe. Er zouden nu namelijk plots mensen tussengekomen zijn, zij raakten daarbij gewond (zie CGVS2, p.6), dat wist u nu opeens wel. Bovendien had u eerder laten verstaan dat bij dergelijke incidenten niemand iets onderneemt, niemand iets kan doen (zie CGVS1, p.14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS2, p.9).

Daarnaast liet u opmerkelijk genoeg op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde met de hulp van een tolk Punjabi, **enkele belangrijke elementen geheel onvermeld**. **Zo** vertelde u er helemaal niets over de **fatwa** die nadien tegen u zou zijn uitgevaardigd, noch dat er een artikel over u zou zijn verschenen in de **krant**. Bij het CGVS kwam u hier nu wel mee op de proppen (zie CGVS1, p.11), u legde er zelfs een kopij van neer. Opmerkelijk dat u hierover met geen woord repte op de vragenlijst, temeer gezien dit volgens uw verklaringen bij het CGVS mede de aanleiding zou geweest zijn om het huis van uw zus te verlaten (zie CGVS, p.11). Dat u overigens **na het bewuste incident nog naar huis zou zijn teruggekeerd**, vermeldde u eveneens helemaal niet op de vragenlijst. U liet er uitschijnen dat u na het incident meteen bij uw zus zou zijn ondergedoken (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Wat er van dat laatste ook zij, uw verklaringen over die fatwa bij het CGVS bleken bovendien evenmin consistent. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de fatwa op de moskee en op jullie huis werd gehangen. Gevraagd naar de originele fatwa, verklaarde u toen dat uw familie het origineel had (zie CGVS1, p.15). Nadien liet u dan weer optekenen dat jullie nooit de originele fatwa zouden hebben ontvangen, jullie kregen enkel kopie ervan (zie CGVS1, p.18; zie CGVS2, p.3). **Daarnaast** vermeldde u op het CGVS plots ook dat u bij u thuis **bezoek** zou hebben gekregen van die mensen, u zou nog diezelfde nacht naar uw zus zijn vertrokken (zie CGVS, p.11), iets wat u eerder evenmin vertelde en wat u bovendien nauwelijks enkele vragen later alweer ontkende (zie CGVS, p.16). **Ook** van eventuele **bedreigingen** die uw **familieleden** zouden hebben gekregen omwille van uw problemen, vermeldde u op diezelfde vragenlijst opmerkelijk genoeg helemaal niets. Uw uitleg voor al dit nalaten, dat u bij de DVZ gevraagd was het kort te houden (zie CGVS1, p.16), is gezien de ernst van de beweerde problemen en het belang van deze elementen echter niet afdoende. Het CGVS erkent dat u er gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid, maar ziet niet in waarom u dergelijke belangrijke elementen niet zou vermelden en dan wel andere details, of de gezondheidsproblemen van uw ouders (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5, pt.3.8). **Ten slotte** liet u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS plots optekenen dat de mensen uw kerk na het incident ook zouden hebben willen vernielen en in brand steken, wat de politie zou hebben kunnen verhinderen (zie CGVS2, p.8). Ook hierover had u echter noch op de vragenlijst van het CGVS, noch tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS met een woord gerept. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangaf dat dit gebeurde op de dertiende of veertiende augustus 2013, terwijl de fatwa pas op 15 augustus 2013 zou zijn uitgevaardigd. Wat er ook van zij, dat u over dergelijke cruciale aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, of dermate belangrijke elementen geheel onvermeld liet, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op zeer ernstige wijze.

Verder blijkt uit uw **gedrag na het incident** ook allerm minst dat u op dat moment dermate voor uw leven vreesde. **Zo** doet de vaststelling dat u vanuit Pakistan uw congregatie in België helemaal niet zou hebben geïnformeerd over deze toch wel ernstige problemen, ook de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, gaf u aan dat u het pas bij terugkeer wilde vertellen (zie CGVS2, p.4), opmerkelijk rustig gezien u naar eigen zeggen op dat moment moest onderduiken uit vrees voor uw leven. U zou het wel aan uw overste in Lahore hebben verteld, maar was ook daarover niet consistent. Eerst gaf u aan dat u het hem over de telefoon zou hebben verteld, nadien zou u hem zijn gaan bezoeken, nog later zou u hem dan weer gezien hebben nadat hij naar u kwam op de luchthaven (zie CGVS2, p.4). **Bovendien** sprak u zichzelf ook hierbij nogmaals tegen. U situeerde dit bezoek namelijk in de dagen tussen het incident en de fatwa. Gevraagd of uw overste iets had ondernomen mbt uw problemen, gaf u dan plots

aan dat niemand iets kon doen als er zo'n fatwa is uitgesproken. Een zoveelste bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw relaas, nu er immers op dat moment nog geen sprake was van een fatwa. **Daarnaast** zou u iemand van de Pakistan Minorities Alliance (PMA) gecontacteerd hebben, maar ook daarover bleken uw verklaringen niet consistent. In eerste instantie liet u optekenen dat u hem zou hebben gesproken over het incident, nadien was het plots uw familie die hem zou hebben gesproken (zie CGVS1, p.17). U legde hiervan wel een document neer, maar ook dat kan niet overtuigen. Vooreerst betreft het hier een verklaring van iemand die aangeeft u al jarenlang te kennen. Verder is het opmerkelijk dat het werd opgesteld nauwelijks drie dagen na het indienen van uw verzoek, wat het gesolliciteerd karakter nog versterkt. Het document vermeldt daarnaast geen datum van het incident, nog geeft het andere details over het incident zelf. Opmerkelijk verder dat het bijna woord voor woord overeen komt met uw verklaringen over de aanleiding van het incident. Bovendien zijn (ver)vals(t)e documenten zoals blijkt uit toegevoegde informatie in uw land zeer makkelijk verkrijgbaar. **Verder** is het evenzeer opmerkelijk dat u aangaf helemaal niet te hebben geprobeerd om uw geplande terugvlucht naar België te vervroegen. Uw uitleg, dat u daarvoor niet genoeg geld had (zie CGVS2, p.4), overtuigt gezien de ernst van de situatie en het feit dat u over een uitgebreid netwerk in België beschikt, allerm minst. Dat u **ten slotte** aangaf dat u in Hafizabad en Hasilpur, waar u bij verwanten ondergedoken verbleef, nog wel degelijk (zij het minder) buiten kon komen en er geen problemen ondervond (zie CGVS2, pp.7-8), is evenmin in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over heel Pakistan gedood te zullen worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas van persoonlijke vervolging in Pakistan.

De overige door u neergelegde **documenten** vermogen niet om bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart, uw twee intussen vervallen paspoorten en uw geboorteakte zijn slechts een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en reizen, dewelke hier niet ter discussie staan. Het attest samenstelling gezin, uw Belgische verblijfstitel, een kaart van de Lijn en uw oranje kaart hebben enkel betrekking op uw verblijf in België. Uw doopselbewijs, uw professiebewijzen, uw studiebewijzen en de twee brieven van de Saint-Joseph's Catholic Church te Khushab zijn enkel een bewijs van uw geloof en studies, dewelke het CGVS evenmin in twijfel trekt. De envelop kan zonder meer aanvaard worden. Wat de overige documenten betreft, zijnde de documenten mbt uw problemen, met name de brief van het hoofd van de methodistenkerk in Khushab, het krantenartikel en de fatwa, dienen volgende bemerkingen gemaakt. Vooreerst hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier al niet het geval lijkt. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient hierbij opgemerkt dat (ver)vals(t)e documenten volgens informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier makkelijk verkregen kunnen worden en veelvuldig voorkomen in Pakistan. Voorts is de brief van de methodistenkerk opmerkelijk genoeg opgesteld in het Engels en dat amper één dag voor uw verzoek om internationale bescherming (en dus ook jaren na de beweerde feiten), wat het document een bijzonder gesolliciteerd karakter geeft. Bovendien geeft het helemaal niet aan wanneer uw bewuste preek precies zou hebben plaatsgevonden ('one day'), noch wat er zich tijdens het incident precies zou hebben voorgedaan ('start to disturb him').

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus de te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het artikel "*Thailand: Don't Deport Pakistani Asylum Seekers*" van Human Rights Watch van 5 november 2018 (stuk 2).

Per drager laat verwerende partij op 28 november 2019 nog een aanvullende nota aan de Raad geworden met volgend stuk: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Pakistan Security Situation*" van oktober 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen te worden vervolgd nadat hij als christen in een kerk van de methodisten in Youhanabad een preek gaf. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoeker er niet in geslaagd is in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken vermits (1) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming reeds zijn nood aan bescherming ondermijnt, (2) verzoeker weinig aannemelijke en inconsistente verklaringen aflegt over zijn vluchtrelaas en bepaalde aspecten zelfs geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken en (3) verzoekers gedrag na het door hem voorgehouden incident allerminst erop duidt dat hij op dat moment dermate voor zijn leven vreesde en hij hieromtrent bovendien inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt en (ii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen

aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.3.1. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Situatie van de christenen*") van 27 mei 2019, zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de situatie van christenen in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. In de Pakistaanse wetgeving zijn bepalingen (de blasfemiewetgeving) opgenomen die erop gericht zijn om de staatsreligie, de islam, te beschermen en die bijgevolg de vervolging van christenen door het gerechtelijk apparaat mogelijk maakt, zonder dat zij evenwel specifiek gericht zijn tegen christenen. Hierin wordt nog gesteld dat deze wetgeving wordt misbruikt en wordt aangewend voor individuele disputen waar een gemeenrechtelijk probleem aan de basis ligt. Christenen worden daarbij wegens hun geloof gedurende jaren in de gevangenis opgesloten na een veroordeling door (lagere) rechtbanken en tijdens hun beroepsprocedure bij de hogere rechtbanken. Eén van de meest ophefmakende blasfemiezaken is de rechtszaak tegen de christene Asia Bibi die in 2009 werd gearresteerd en die uiteindelijk op 31 oktober 2018 wordt vrijgesproken door het Pakistaanse Hooggerechtshof. Christenen krijgen in Pakistan te maken met discriminatie in het openbare leven. Bij de aanvraag voor identiteitsdocumenten moeten zij hun religie kenbaar maken. Ook in het onderwijs en in het werkleven worden ze met discriminatie geconfronteerd. Hoewel christenen in Pakistan te maken krijgen met discriminatie in het openbare leven, blijkt uit de informatie anderzijds dat christenen hun stem kunnen uitbrengen en zich verkiesbaar konden stellen tijdens de laatste nationale verkiezingen in Pakistan op 25 juli 2018, alsook dat zij hun huwelijk in principe kunnen registreren. Verder wordt in de informatie gesteld dat christenen hun geloof in Pakistan kunnen beleven, doch dat strikte veiligheidsmaatregelen worden gehandhaafd bij speciale erediensten die worden gehouden op christelijke feestdagen.

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat de situatie van christenen in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat christenen in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal volgt dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017).

Gelet op het voorgaande moet verzoekers vrees individueel worden beoordeeld. *In casu* blijkt dat verzoeker tot drie keer toe vanuit België terugkeerde naar Pakistan en hij bij de twee eerste familiebezoeken geen problemen ondervond. Aan de persoonlijke problemen die verzoeker beweert te hebben ervaren bij zijn derde terugkeer naar Pakistan kan echter geen geloof worden gehecht. Er dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is (*infra*).

2.3.2.3.2. Vooreerst wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding, die aangeeft reeds in augustus 2009 in België te zijn aangekomen en vanaf zijn laatste terugkeer naar Pakistan in 2013 ernstige problemen te hebben gekend en die slechts op 14 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende, getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij eerst wenste af te wachten of de situatie zich zou normaliseren, dat hij een legaal verblijf kende op basis van zijn studentenvisum tot 7 oktober 2015 en dat hij wel degelijk slechts eind 2016 informatie verkreeg over de asielprocedure in België kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd (dit tot 14 augustus 2017) heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat hij zijn

ouders niet zou hebben kunnen bezoeken ondanks het feit dat zij erg ziek waren omwille van de "gevaarlijke situatie" en hij de situatie bijgevolg als zeer ernstig inschatte. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogt, een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker in dit verband nog hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn dossier zelf geruime tijd heeft laten liggen en dit een schending uitmaakt van de redelijke termijn zoals vervat in artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingssfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is in deze niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgning uitspraak wordt gedaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De behandelingstermijn van verzoekers verzoek om internationale bescherming kan bovendien geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het verzoek laattijdig werd ingediend.

2.3.2.3.3. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker onaannemelijke, uiteenlopende, inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen in Pakistan, hetgeen verder zijn vluchtrelaas ondermijnt.

Vooreerst staat in dit verband te lezen als volgt:

"Zo is het op zich al uiterst bevreemdend dat u, als rooms-katholiek die naar eigen zeggen behalve in uw eigen parochie enkel ging prediken in het district van uw herkomst, plots zou gaan prediken in de kerk van methodisten. U verklaarde dat uw schoonbroer, die pastoor zou zijn bij het Leger des Heils, goede banden met hen heeft en zij u uitgenodigd hebben (zie CGVS1, p.9). Hoewel niet volstrekt onmogelijk, is het op zijn minst erg bevreemdend, zeker gezien u dit nooit eerder zou hebben gedaan. Bovendien had u op de vragenlijst van het CGVS opmerkelijk genoeg nog laten optekenen dat u toen ging prediken bij geloofsgenoten (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), terwijl u zich er nochtans duidelijk bewust van was dat het om een andere stroming binnen het christendom dan de uwe gaat (zie CGVS1, p.9).

*Dat u zich dan **bovendien** tijdens die preek op zijn zachtst gezegd wat kritisch zou uitlaten over de islam, de jihad, de blasfemiewetten in Pakistan en aanvallen van moslims op christenen (zie CGVS1, pp.10-11), maakt de hele setting nog minder aannemelijk. **Temeer** daar u daar tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS nog aan zou toevoegen dat uw boodschap via luidsprekers ook buiten de kerk weergalmde, 'zodat de mensen buiten dat allemaal goed konden horen' en dat nota bene in een moslim wijk (zie CGVS1, p.13). U gaf aan dat u dacht niets verkeerd gezegd te hebben, niets tegen de islam (zie CGVS1, p.18; zie CGVS2, p.5). U was zich er nochtans duidelijk van bewust dat dergelijke commentaar op dat moment gevoelig lag en er in die periode veel blasfemiezaken waren (zie CGVS2, p.5). U zou bovendien in uw bewuste preek zelf verwezen hebben naar een incident slechts enkele maanden tevoren, waarbij een christen voor minder vermoord werd en een deel van de huizen van zijn gemeenschap in brand werden gestoken (zie CGVS1, p.10). Gevraagd hoe die jongen over wie u het in uw preek had gehad dan wel heette, moest u overigens opmerkelijk genoeg het antwoord schuldig blijven (zie CGVS2, p.5). Hoe dan ook, dat u zelfs dan ook dergelijke commentaar op de islam, op de jihad, op de taliban en op aanslagen van moslims op christenen zou hebben geuit, komt bijzonder weinig aannemelijk over. **Frappanter nog**, u voegde daar nadien zelfs nog aan toe dat u er wel degelijk zou hebben verteld dat 'moslims verkeerd bezig zijn, zij blijven mensen vermoorden in naam van jihad, wat verkeerd is' en dat moslims niet vergeven (zie CGVS2, p.5). Allemaal allerminst aannemelijk gezien*

de context. Dat u, gevraagd naar gelijkaardige aanvallen op de kerk van de methodisten, antwoordde dat u daar niet van wist, en vooral, er nog aan zou toevoegen dat u niet weet of ze iets tegen de islam of moslims hadden gezegd (zie CGVS1, p.18), spreekt boekdelen."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de christelijke minderheden in Pakistan zich proberen te engageren in een overkoepeling, dat zijn schoonbroer pastoor is bij het 'Leger des Heils' en goede banden heeft met de kerk van methodisten en het dan ook niet onlogisch is – zeker gelet op zijn profiel als christelijke broeder die in België is geweest en universitaire studies volbracht – dat hij werd uitgenodigd om hier (één keer) te gaan prediken. Verzoeker vervolgt dat hij niet in een moslimwijk, doch wel in een gemengde wijk ging prediken in de kerk van de methodisten. Verzoeker slaagt er met deze argumentatie niet in te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat zelfs zo de kerk in een gemengde wijk zou hebben gestaan, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich kritisch uitliet over de islam, de jihad, de blasfemiewetten in Pakistan en aanvallen van moslims op christenen in een buurt waar moslims wonen en waarbij verzoekers preek buiten te kerk te horen was via luidsprekers (administratief dossier, stuk 14, p. 13). Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker in de door hem geschetste context zulk risico zou nemen bij het preken in de kerk. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om hoger aangehaalde motieven te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij door zijn lang verblijf in Europa verwesterd is waardoor ook zijn waarden en normen niet meer stroken met de huidige realiteit in Pakistan en hij hiertoe nog citeert uit het artikel "Thailand: Don't Deport Pakistani Asylum Seekers" van Human Rights Watch van 5 november 2018 (verzoekschrift, stuk 2), dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan het aanvoeren van een aantal beweringen en veronderstellingen en het verwijzen naar algemene informatie zonder enig concreet element aan te voeren, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij in zijn land van herkomst persoonlijk als een verwesterd persoon zou worden aanzien of dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, laat staan dat zijn fundamentele rechten zouden worden geschonden. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker meermaals naar Pakistan is teruggekeerd, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij zich niet zou kunnen aanpassen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens de twee persoonlijke onderhoudsop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees omwille van zijn verwesterd profiel. Het voor het eerst aanvoeren van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar het arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgemerkt dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vluchtrelaas, alsook dat hij belangrijke elementen geheel onvermeld liet tijdens eerdere persoonlijke onderhoudsop. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt:

"Voorts bleken uw verklaringen over het incident en het vervolg ervan op verschillende punten inconsistent, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnd wordt. Zo legde u uiteenlopende verklaringen af over het feit of er al dan niet andere slachtoffers bij het incident te betreuren waren. Bij uw eerste onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u niet wist of er andere gewonden bij het incident waren gevallen. U zou immers zelf bewusteloos geweest zijn en er nadien van niemand anders iets over gehoord hebben en er opmerkelijk genoeg zelf ook niet naar geïnformeerd hebben (zie CGVS1, p.18). Opmerkelijk, temeer gezien u van uw vrienden wel zou hebben vernomen dat de aanvallers veel hadden vernield in de kerk (zie CGVS1, p.14). Tijdens uw tweede onderhoud gaf u dan plots aan dat er wel degelijk nog andere gewonden vielen, 'maar niet zoveel', zo voegde u nog toe. Er zouden nu namelijk plots mensen tussengekomen zijn, zij raakten daarbij gewond (zie CGVS2, p.6), dat wist u nu opeens wel. Bovendien had u eerder laten verstaan dat bij dergelijke incidenten niemand iets onderneemt, niemand iets kan doen (zie CGVS1, p.14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS2, p.9).

Daarnaast liet u opmerkelijk genoeg op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde met de hulp van een tolk Punjabi, enkele belangrijke elementen geheel onvermeld. Zo vertelde u er helemaal niets over de fatwa die nadien tegen u zou zijn uitgevaardigd, noch dat er een artikel over u

zou zijn verschenen in de **krant**. Bij het CGVS kwam u hier nu wel mee op de proppen (zie CGVS1, p.11), u legde er zelfs een kopij van neer. Opmerkelijk dat u hierover met geen woord repte op de vragenlijst, temeer gezien dit volgens uw verklaringen bij het CGVS mede de aanleiding zou geweest zijn om het huis van uw zus te verlaten (zie CGVS, p.11). Dat u overigens **na het bewuste incident nog naar huis zou zijn teruggekeerd**, vermeldde u eveneens helemaal niet op de vragenlijst. U liet er uitschijnen dat u na het incident meteen bij uw zus zou zijn ondergedoken (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Wat er van dat laatste ook zij, uw verklaringen over die fatwa bij het CGVS bleken bovendien evenmin consistent. Zo gaf u tijdens uw eerste onderhoud aan dat de fatwa op de moskee en op jullie huis werd gehangen. Gevraagd naar de originele fatwa, verklaarde u toen dat uw familie het origineel had (zie CGVS1, p.15). Nadien liet u dan weer optekenen dat jullie nooit de originele fatwa zouden hebben ontvangen, jullie kregen enkel kopie ervan (zie CGVS1, p.18; zie CGVS2, p.3). **Daarnaast** vermeldde u op het CGVS plots ook dat u bij u thuis **bezoek** zou hebben gekregen van die mensen, u zou nog diezelfde nacht naar uw zus zijn vertrokken (zie CGVS, p.11), iets wat u eerder evenmin vertelde en wat u bovendien nauwelijks enkele vragen later alweer ontkende (zie CGVS, p.16). **Ook** van eventuele **bedreigingen** die uw **familieleden** zouden hebben gekregen omwille van uw problemen, vermeldde u op diezelfde vragenlijst opmerkelijk genoeg helemaal niets. Uw uitleg voor al dit nalaten, dat u bij de DVZ gevraagd was het kort te houden (zie CGVS1, p.16), is gezien de ernst van de beweerde problemen en het belang van deze elementen echter niet afdoende. Het CGVS erkent dat u er gevraagd werd een kort overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid, maar ziet niet in waarom u dergelijke belangrijke elementen niet zou vermelden en dan wel andere details, of de gezondheidsproblemen van uw ouders (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5, pt.3.8). **Ten slotte** liet u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS plots optekenen dat de mensen uw kerk na het incident ook zouden hebben willen vernielen en in brand steken, wat de politie zou hebben kunnen verhinderen (zie CGVS2, p.8). Ook hierover had u echter noch op de vragenlijst van het CGVS, noch tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS met een woord gerept. Bovendien is het opmerkelijk dat u aangaf dat dit gebeurde op de dertiende of veertiende augustus 2013, terwijl de fatwa pas op 15 augustus 2013 zou zijn uitgevaardigd. Wat er ook van zij, dat u over dergelijke cruciale aspecten van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, of dermate belangrijke elementen geheel onvermeld liet, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op zeer ernstige wijze.”

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties, tegenstrijdigheden en lacunes poogt te vergoelijken stellende dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om het kort te houden, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldde. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Punjabi en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (administratief dossier, stuk 23). Ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en dat hij over zijn “*grote problemen*” kon vertellen (administratief dossier, stuk 14, p. 3). De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen van zijn vluchtrelaas volledig onvermeld liet, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat hij maar even naar zijn ouderlijk huis is teruggekeerd en diezelfde dag nog naar het huis van zijn zus is gevlucht, slaagt hij er evenmin in om de vastgestelde tegenstrijdigheden toe te dekken. Dergelijke *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Bovendien brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om de vastgestelde lacunes en inconsistenties aangaande het feit of zij al dan niet over de originele fatwa beschikten, een bezoek aan zijn huis, bedreigingen aan het adres van zijn familieleden en het feit of er mensen de kerk na het incident wilden vernietigen en in brand steken te verklaren of te herstellen.

Daarnaast doet verzoekers gestelde gedrag na het voorgehouden incident verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Verder blijkt uit **uw gedrag na het incident** ook allerm minst dat u op dat moment dermate voor uw leven vreesde. **Zo** doet de vaststelling dat u vanuit Pakistan uw congregatie in België helemaal niet zou hebben geïnformeerd over deze toch wel ernstige problemen, ook de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, gaf u aan dat u het pas bij terugkeer wilde vertellen (zie CGVS2, p.4), opmerkelijk rustig gezien u naar eigen zeggen op dat moment moest onderduiken uit vrees voor uw leven. U zou het wel aan uw overste in Lahore hebben verteld, maar was ook daarover niet consistent. Eerst gaf u aan dat u het hem over de telefoon zou hebben verteld, nadien zou u hem zijn gaan bezoeken, nog later zou u hem dan weer gezien hebben nadat hij naar u kwam op de luchthaven (zie CGVS2, p.4). **Bovendien** sprak u zichzelf ook hierbij nogmaals tegen. U situeerde dit bezoek namelijk in de dagen tussen het incident en de fatwa. Gevraagd of uw overste iets had ondernomen mbt uw problemen, gaf u dan plots aan dat niemand iets kon doen als er zo’n fatwa is uitgesproken. Een zoveelste bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw relaas, nu er immers op dat moment nog geen sprake was van een fatwa. **Daarnaast** zou u iemand van de Pakistan Minorities Alliance (PMA) gecontacteerd hebben, maar ook daarover bleken uw verklaringen niet consistent. In eerste instantie liet u optekenen dat u hem zou hebben gesproken over het incident, nadien was het plots uw familie die hem zou hebben gesproken (zie CGVS1, p.17). U legde hiervan wel een document neer, maar ook dat kan niet overtuigen. Vooreerst betreft het hier een verklaring van iemand die aangeeft u al jarenlang te kennen. Verder is het opmerkelijk dat het werd opgesteld nauwelijks drie dagen na het indienen van uw verzoek, wat het gesolliciteerd karakter nog versterkt. Het document vermeldt daarnaast geen datum van het incident, nog geeft het andere details over het incident zelf. Opmerkelijk verder dat het bijna woord voor woord overeen komt met uw verklaringen over de aanleiding van het incident. Bovendien zijn (ver)vals(t)e documenten zoals blijkt uit toegevoegde informatie in uw land zeer makkelijk verkrijgbaar. **Verder** is het evenzeer opmerkelijk dat u aangaf helemaal niet te hebben geprobeerd om uw geplande terugvlucht naar België te vervroegen. Uw uitleg, dat u daarvoor niet genoeg geld had (zie CGVS2, p.4), overtuigt gezien de ernst van de situatie en het feit dat u over een uitgebreid netwerk in België beschikt, allerm minst. Dat u **ten slotte** aangaf dat u in Hafizabad en Hasilpur, waar u bij verwanten ondergedoken verbleef, nog wel degelijk (zij het minder) buiten kon komen en er geen problemen ondervond (zie CGVS2, pp.7-8), is evenmin in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over heel Pakistan gedood te zullen worden.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij wel contact heeft opgenomen met de congregatie in België, maar dat hij op dat ogenblik reeds bezig was met het uittreden aldaar en hij toen geen rechtstreeks contact opnam met de congregatie, doch wel met enkele broeders, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen opnieuw bedient van louter *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker vervolgt dat hij zijn overste in Lahore telefonisch contacteerde en hem later nog een keer zag op de luchthaven. De Raad merkt op dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het louter herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen, hetgeen evenwel niet voldoende is om de tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat enkel zijn familieleden rechtstreeks contact hadden met de contactpersoon van de Pakistan Minorities Alliance (PMA) en hij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het door hem voorgelegde document louter en alleen afwijst omdat het hetzelfde beschrijft als hijzelf deed, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient te worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het contact met de persoon van PMA inconsistent zijn, het door hem voorgelegde document een handgeschreven document betreft dat bovendien drie dagen na zijn verzoek om internationale bescherming werd opgesteld hetgeen wijst op het gesolliciteerd karakter ervan, dat het geen enkele datum of andere details bevat van het incident en dat (ver)vals(t)e documenten zeer makkelijk verkrijgbaar zijn in Pakistan.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de

commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de nota met opmerkingen nog te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Er blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de

intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld.

In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016 en 2017. Het aantal targeted killings, waarbij hoofdzakelijk de Pakistaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, nam daarentegen toe. Niettegenstaande er in 2017 sprake was van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging." Er dient nog te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 november 2019 een aanvullende nota met het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan Security Situation" van oktober 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) aan de Raad laat geworden waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter bekritisieren van deze analyse, het selectief lezen van en citeren uit de informatie van Cedoca, toont verzoeker niet aan dat de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en hierbij verwijst naar zijn christelijke geloof moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat hij christen is, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming (*supra*). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van verzoekers leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij verwesterd zou zijn, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds werd vastgesteld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht immers enkel toe om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert bijgevolg niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER